

СИНДИКАТ РАДНИКА У ПРОСВЕТИ
СРБИЈЕ

СРП

БЕОГРАД, Дечанска 14/5; тел/факс: 011/3236-259, 025/420-093
E-mail: sob@beograd.com, sindiso@sbb.rs

ВИШКОВА ИПАК ИМА!

Најсложеније питање које се актуелизује почетком сваке наставне, односно школске године је питање норме запослених, односно утврђивање листе запослених (за преузимање) за чијим радом делимично или у целости престаје потреба. Иако је и претходним законом ово била обавеза актива директора и школских управа, уз активну улогу синдиката, послу се није приступило на правилан начин, пошто је део директора покушавао да сачува по сваку цену „своје“ запослене, дајући им послове за које нису засновали радни однос и за које и нису стручни, уместо да су их ставили на фамозну листу чиме би им се у поступку преузимања обезбедило место на ком су стручни и које са позиције сигурности радног места није упитно. Овако је њихова радно-правна сигурност доведена у питање пошто су у међувремену њихове колеге директори расписивали конкурсе и у наставу уводиле нове извршиоце. Попуњавање норме пословима за које наставници нису стручни показало се само као краткорочно решење, јер већ наредне школске године проблем ескалира. То се, као што смо сведоци, дешава у једном броју школских управа, а нарочито је дошло до изражаја у срединама у којима су из различитих разлога и уз различита образложења наставници предметне наставе „спуштани“ у ниже разреде, а да је при томе и њима и учитељима исплаћивана неумањена зарада.

Како је пара све мање, јасно је да и хтело и нехтело Министарство преко школских управа мора да „стеже каиш“ и да двапут-трипут преврће један те исти школски динар, те да уочене неправилности доводи у законом прописан оквир и исправља. Управо ту и долази до проблема, јер је ђака све мање, а извршилаца, нажалост, више, те је јасно да нема посла за све. Тако се, нпр. у Школској управи Сомбор, по првим подацима, баратало цифром од око **250** запослених са непуним нормом (што је ипак неко смањење у односу на претходну годину, када је са непуним радним временом било **319** радника), а што се тиче оних који потпуно остају без посла, констатовано је да њих готово и нема, бар према подацима којима се баратало на састанцима актива директора и синдиката са начелником школске управе, сем симболичког вишка од неколико учитељица (наставника разредне наставе) и неколико наставника физичког васпитања.

Међутим, чим је саопштено да ће плате учитеља бити умањене уколико у те часове „улазе“ предметни наставници, дошло је до очекиване реакције, где су „угрожени“ учитељи свим снагама стали у одбрану својих норми и свог права да изводе те часове, што је, на крају крајева, и у реду. При томе су сви заборавили да су у протеклим годинама примали незарађено, јер је део њиховог посла радио неко други. Није на нама да ламентирамо над том причом, али сматрамо за дужност, истине ради, да је поменемо и да можда евентуално покренемо питање одговорности онога који је на такав начин организовао рад у школи. Нажалост,

није то ни појединачан, ни усамљен случај, већ, малтене, правило. Уосталом као и „крпање“ норме часовима рада у библиотекама, продуженим боравцима, ... где су се организатори таквога рада показали као веома маштовити, нажалост, на рачун буџетских средстава којих је све мање и због којих је и контрола све већа.

Забрињава понашање појединих директора, по принципу да им нико ништа и не може, јер досад није забележен случај санкције за ова, ипак непримерена, понашања и арчења буџетског динара. Надамо се и очекујемо да ћемо спорна питања решити у дијалогу са најодговорнијим људима у школској управи, јер ни Синдикат, а ни синдикалне представнике у школама, којима је, успут речено, потпуно и једино њима уз представнике запослених у органу управљања, сигурно и безбедно радно место не амнестира од одговорности то што наводно нису знали право стање у својој школи. Ово је, ипак, заједнички посао и ако није урађен на правилан начин, у њему је уграђена и одговорност синдиката. Стога управо и треба инсистирати да се овај посао доврши на правичан начин, јер једино тако можемо доћи до заштите сигурности радног места у оној мери у којој то омогућава закон и колективни уговори. Све преко тога није решење, бар не на неки средњи и/или дужи период, већ импровизација која се пре или после демаскира и онима којима се чува оно што им и не припада „обије о главу“.

Београд, 07.09.2010.год.

проф. Хаџи Здравко М. Ковач
генерални секретар СрпС

